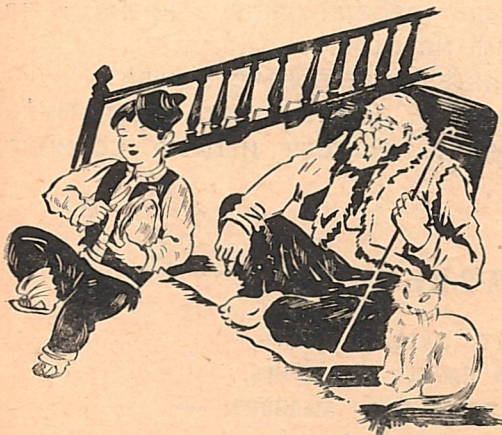

ГАВАНКАТА

ЛИЦА: ДЪДОТО СИНЪТЪ
 СНАХАТА ВНУЧЕТО

Селски дворъ. Лице на кжща. Стълба, която води къмъ невисокъ, откритъ чардакъ. Подъ стълбата седятъ слѣпъ старецъ и русокосо момче. Момчето дѣлка съ малко ножче.

Дѣдото — Какво дѣлкашъ, чедо?

Внучето (спира да дѣла) — Ще видишъ, дѣдо.

Дѣдото — Какво ще видя, нали знаешъ, че не виждамъ. Кажи де!

Внучето — Дѣламъ колчета.

Дѣдото — Какви колчета, за какво сж ти?

Внучето — За миндерче.

Дѣдото — За миндерче ли, че защо ти е то?

Внучето — За тебе, дѣдо, за тебе.

Дѣдото (презъ сълзи) — За мене ли? Че де се сѣти, бе чедо, де ти дойде на умъ?

Внучето — Отде ли? (Пригръща го). Знаешъ ли колко ми е мжно за тебъ, дѣдо!

Дѣдото — Защо, чедо?

Внучето — За гдето те гледатъ тѣй.

Дѣдото — Кой? Машеха ти ли?

Внучето — И тя, и тате: туриха те да спишъ тукъ подъ стълбата... Не ги е грѣхъ!

Дѣдото — Ехъ, нали за туй съмъ градилъ кжща, синко, да дойде една зла жена въ нея и да ме свре тукъ подъ стълбата. (Преглъща сълзитъ си).

Внучето — Не плачи, дѣдо, не плачи! Азъ като порастна, ще видишъ.

Дѣдото — Знамъ, чедо, знамъ, че ме обичашъ ти. И баща ти ужъ ме обичаше, пкъ откакъ влѣзе въ кжщата тази жена, обърна я съ главата надолу. Ала нищо... нищо... Ще дойде и за тѣхъ редъ. Защото, запомни, сине: всичко се връща на този свѣтъ, всичко. Знай, че каквото правишъ, такова и ще ти правятъ!

Внучето — Дѣдо, азъ! (Бие се въ гърди).

Машехата (излиза съ софрата на чардака). Тоньо, Боньо! Хайде! Де сте? Елате да ядемъ.

Синътъ (излиза отвътре) — Ей ма, жено, ей.

Машехата — Кжде е синъ ти? Сѣ го нѣма. Все азъ ли ще ви слагамъ и дигамъ, а?

Синътъ — Че то тука ще е, бе жено, кжде ще е!